

havde flere Gange holdt den tilbage i det Haab, at ogsaa Fru Vilhelmine vilde trække sig bort fra Vognen, saa de endelig kunde blive alene. Men han var stadig bleven skuffet. Jægermesterens Advarsel havde trods alt gjort sin Virkning paa den hovmodige Millionærdatter. Bastardkvindens vellystfulde Respekt for den korporlige Overlegenhed sad hende i Kroppen. Der manglede i Virkeligheden kun, for at hun skulde komme til at holde af sin Mand, at han engang gjorde Alvor af sin evige Trussel om »at tærsk hende gul og grøn som en Skærtorsdagssuppe.«

Hendes Lydighed rørte ham nu. Al hans Harme og Hævntørst vendte sig mod Vennen. For at haane ham gjorde han Løjer med, at Hr. Frandsens Hest, under sin Rytters forføngelige Lyst til at lade den kapriolere, hyppig afgav kraftige Vidnesbyrd om Fordøjelsesbesværligheder. Han lod ham vide, at det var en fæl gammel Vindsluger, Rabenfeldt der havde overladt ham, og gav i det hele sit Vid en Frihed, der gjorde Damerne urolige og Hr. Frandsen rasende.

I sin Ondskabsfuldhed kørte han samtidig Vognen længere og længere ud til Siden, saa Vennen trængtes ud mod Vejkanten. Fra Chausseen var de kommen ind paa en Sognevej, hvor der ikke var megen Plads. For ikke at komme ned i Grøften maatte Hr. Frand-